

ЧАСТИНА ПЕРША

РОЗДІЛ 1

Життя нагадує дамоклів бенкет,
де над головою підвішений меч
Вольтер

27 січня о 22:35 Малкольм Ейнслі був майже біля виходу відділу вбивств. Раптом у нього за спиною задзвонив телефон. Інстинктивно він зупинився, щоб озирнутися, і згодом пошкодував, що зробив це.

Детектив Хорхе Родрігес швидко підійшов до порожнього столу і взяв слухавку. Коротко прослухавши запит, він покликав Ейнслі.

— Це вас, сержанте.

Ейнслі відклав книгу, яку тримав у руках, і легким рухом повернувся до свого столу, щоб відповісти на дзвінок. У сорок один детектив-сержант Ейнслі був міцним чоловіком заввишки майже шість футів. Його зовнішність не надто змінилася відтоді, як він був футбольним захисником у середній школі. Лише невеликий животик вказував на те, що він часто харчувався фаст-фудом, як і багато детективів, змушених перекушувати на ходу. Сьогодні ввечері на п'ятому поверсі головної будівлі департаменту поліції Маямі у відділі вбивств панувала тиша. Всього тут працювало сім слідчих груп, кожна з яких складалася зі старшого сержанта і трьох детективів. Проте зараз усі члени чергової групи були на місці, розслідуючи три окремі вбивства, про які їх повідомили за останні кілька годин. У місті Маямі штату Флорида процвітали свавілля та злочинність. Офіційно зміна у відділі вбивств тривала десять

годин, але часто була довшою через тривалі розслідування. У Малкольма Ейнслі і Хорхе Родрігеса чергування закінчилося кілька годин тому, але вони все ще працювали. Ейнслі подумав, що це телефонувала його дружина Карен, запитуючи коли він нарешті повернеться додому, щоб разом обговорити деталі їхньої відпустки. Що ж, хоч раз Малкольм зможе сказати їй, що вже в дорозі, робота з документами завершена, всі питання вирішені, і незабаром він із Карен та Джейсоном сядуть на завтрашній ранковий рейс «Ейр Кенедат» з Маямі до Торонто. Ейнслі потребував відпочинку. Незважаючи на чудову фізичну форму, детектив відчував брак тієї невичерпної енергії, яка живила його десятиліття тому, коли він тільки розпочав працювати в поліції. Учора під час гоління він помітив, що на його каштановому волоссі стає дедалі більше сивини. І з'явилося кілька нових зморщок, які виникли через постійний стрес від праці у відділі вбивств. А його спостережливий та пильний погляд був наповнений скептицизмом і розчаруванням від того, що багато років він спостерігав сліди насильницької смерті.

Саме тоді Карен з'явилася у нього за спиною і, мов прочитавши його думки, провела пальцями по його волоссю та сказала:

— Ти мені подобаєшся таким, яким є.

Тоді він простягнув руки до Карен і міцно пригорнув до себе. Маківка дружини діставала йому тільки до плечей. Він насолоджувався м'якістю її шовковистого каштанового волосся на своїй щоці, близькістю тіл, що приваблювала їх обох. Так було завжди. Він пальцем припідняв її підборіддя й поцілував. «Я маленька, — сказала Карен незабаром після того, як вони заручилися, — але в мені багато любові, а також усього, що ти потребуєш». І так як він очікував

почути зараз голос Карен, Ейнслі посміхнувся і взяв трубку у Хорхе. Глибокий, звучний голос промовив:

— Це отець Рей Аксбрідж. Я капелан у Флоридській державній в'язниці.

— Так, мені відомо.

Ейнслі кілька разів зустрічався з Аксбріджем і відчував до капелана неприязнь, але ввічливо відповів:

— Чим можу допомогти, отче?

— Тут перебуває в'язень, якого збираються стратити завтра о сьомій годині ранку. Його звуть Елрой Дойл. Він стверджує, що знає вас.

Ейнслі різко промовив:

— Звісно, знає. Я відправив Звіра в Рейфорд.

— Чоловік, про якого ми говоримо, насамперед є людиною, сержанте. Попрошу вас так його не називати.

Така відповідь нагадала Ейнслі, за що він не любив Рея Аксбріджа. Цей чоловік був пихатим ослom.

— Усі звуть його Звіром, — промовив Ейнслі. — Він сам так називає себе. Крім того, те, скільки вбивств він скоїв, робить його гіршим за звіра.

Це прізвисько Дойл здобув, коли лікарка Сандра Санчес, помічниця судово-медичного експерта округу Дейд, яка, побачивши понівечені тіла перших двох із дванадцяти жертв Елроя Дойла, не стрималася: «Я бачила безліч жахливих речей, але таке міг скоїти лише справжній звір у людській подобі!» Її слова швидко поширилися серед працівників.

Аксбрідж продовжував діалог:

— Містер Дойл просив мене передати, що він хоче побачити вас перед смертю, — після того, як священник зробив паузу, Ейнслі здогадався, що той дивиться на годинник. — Страта буде трохи більше, ніж через вісім годин.

— Дойл сказав, навіщо хоче мене бачити?

— Він усвідомлює, що ви більше, ніж будь-хто інший, доклали зусиль, щоб його заарештували та засудили.

— То що ви хочете цим сказати? Він мріє плюнути мені в очі перед смертю?

Запанувала коротка мовчанка.

— У нас з ув'язненим була розмова. Але я нагадую вам, що те, що відбувається між священником і засудженим, є конфіденційним і...

Ейнслі перервав:

— Я знаю про це, отче, але нагадую вам, що я в Маямі, за чотириста миль від вас. Я не збираюся їхати всю ніч, бо цей псих раптом вирішив, що було б весело побачити мене.

Ейнслі чекав відповіді. Було очевидно, що священник набрався рішучості.

— Він хоче вам покаятися.

Відповідь шокувала Ейнслі; це було останнє, чого він очікував, і його серце забилося частіше.

— Покаятися в чому? У всіх скоєних вбивствах?

Питання було очевидним. Попри вагомі докази проти Елроя Дойла, злочинець клявся, що нікого не вбивав, протягом усього судового процесу, в якому Дойл був визнаний винним і засуджений до смертної кари за жакливе подвійне вбивство. Він так само рішуче заявив про свою невинність у десяти інших серійних вбивствах, у яких йому не висунули звинувачення, але слідчі були переконані, що їх скоїв саме Дойл.

Безжальність усіх дванадцяти вбивств викликала всенародний резонанс і жах. Після судового розгляду оглядач інформаційного агентства написав: «Елрой Дойл безперечно заслуговує на смертну кару. Шкода лише, що смерть від строму надто легка, і він не страждатиме так, як його жертви».

— Я й гадки не маю, в чому він збирається покаятися. Це те, що ви повинні були б з'ясувати самі.

— От дідько!

— Перепрошую?

— Я сказав «дідько», отче. Напевно, ви теж використовували це слово колись.

— Попрошу не грубити мені.

Ейнслі голосно зітхнув після того, як розмова раптово зайшла в глухий кут.

Якби на пізньому етапі Звір був готовим визнати, що звинувачення у суді були правдивими, і що він вчинив низку інших злочинів, це мало би бути задокументовано. Це потрібно зробити, оскільки знайшлося кілька мітингувальників, що виступили проти смертної кари та підтримали заяву Дойла про невинність. Опозиціонери стверджували, що звинувачуваний пройшов через суд, тому що невгамовна громадськість вимагала арешту кого завгодно і якомога швидше. Каяття Дойла зробило б ситуацію простішою.

Авжеж, сержанта мучили сумніви стосовно того, що Дойл мав на увазі під словом «каяття». Це буде просте юридичне щиросердне зізнання чи щось заплутане і релігійне? Під час процесу свідок описав Дойла як божевільного релігійного фанатика, що спілітає нісенітницю.

Але що б Дойл не сказав, лише Ейнслі, з його детальним знанням подій у справі, краще за всіх зможе поставити правильні запитання, які наблизять до розкриття злочину. Отже, він просто зобов'язаний відправитися в Рейфорд.

Він втомлено сперся на спинку свого робочого крісла. Повідомлення від отця Аксбріджа наздогнало сержанта у найбільш незручний час. Він знав, що Карен буде розлючена. Минулого тижня дружина зустріла його о першій

годині ночі прямісінько біля порогу будинку, і в них відбулася неприємна розмова. Ейнслі тоді шойно повернувся з розслідування вбивства, пов'язаного із злочинними угрупуваннями. Через це він пропустив святкування з нагоди річниці весілля. В рожевій нічній сорочці Карен перегородила йому шлях і рішуче сказала: «Малкольме, наше життя більше не може так тривати. Ми тебе майже не бачимо. Ми не можемо покласти на тебе. Ти так сильно втомлюєшся від шістнадцяти годин робочого дня, що вдома тільки те й робиш, що спиш. Ось, що я скажу тобі: так не повинно бути. Ти повинен вирішити, що для тебе важливіше». Карен відвела погляд. Потім тихо сказала: «Серйозно, Малкольме. Я не жартую».

Він повністю розумів Карен і шкодував, що пропустив річницю власного весілля. Але серйозність обставин змусила сержанта зробити вибір не на користь дружини.

— Сержанте, ви чуєте мене? — у голосі Аксбріджа прозвучали нотки настирливості.

— На жаль, так.

— Ви прийдете чи ні?

Ейнслі вагався.

— Отче, це щиросердне каяття Дойла справді буде таким, як у всіх?

— Я не зовсім розумію, що ви маєте на увазі.

— Хочу знайти компроміс, щоб не приїжджати в Рейфорд. Чи згодні ви, щоб Дойл покався вам у присутності тюремного наглядача? Таким чином, це було б офіційно для протоколу.

Ейнслі знав, що це ризиковано, і бурхлива реакція його не здивувала.

— В ім'я Бога, ні! Це неприпустимо! Таємниця покаяння священна і приватна. Ви, як ніхто, знаєте це.

— Так, звісно. Вибачте. — Принаймні тут він завинив Аксбріджу. Це була остання відчайдушна спроба уникнути поїздки до в'язниці. Більше альтернатив не було.

Найшвидший спосіб дістатися до Дойла — летіти до Джексонвілля або Гейнсвілля. Державна в'язниця була недалеко від обох, але найближчим часом туди не було жодного комерційного рейсу. Ейнслі глянув на годинник. Їхати автомобілем — вісім годин. Часу було обмаль.

Він покликав Родрігеса, який уважно спостерігав за розмовою сержанта. Прикривши слухавку рукою, Ейнслі тихо сказав:

— Відвези мене в Рейфорд просто зараз. Знайди вільну службову машину. Переконайся, що в неї повний бак бензину. Почекай мене в автопарку. І візьми мобільний телефон.

— Слухаюсь, сержанте!

Не вагаючись, Хорхе пішов виконувати наказ.

Священник роздратовано продовжив:

— Затямте, Ейнслі: я вважаю наше з вами спілкування неприємним. Я роблю це проти своєї волі, бо мене попросив цей нещасний чоловік, який засуджений до страти. Справа в тім, що Дойл знає ваше минуле. Ви були священником. Мені він не покається; то його слова. У його хворому розумі затаїлась ідея покаятися вам. Його думка мені здається абсолютно неприйнятною, але я повинен поважати бажання цієї людини.

Ейнслі здогадувався, що за це зайде мова, ще з початку, як тільки почув по телефону голос Рея Аксбріджа. Досвід навчив його двох речей. По-перше, його минуле мало звичку несподівано спливати на поверхню. Аксбрідж сто відсотків щось знав. Крім того, ставлення католицьких священників завжди було нетерпиме та упереджене до свого колеги в минулому. Більшість людей були толерантними,